

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka v právní věci

žalobce: **MEGREZ s. r. o.**, IČO: 03409856
sídlem Křižíkova 3064/681, 612 00 Brno,
zastoupený advokátem JUDr. Mgr. Markem Orságem
sídlem Národní třída 300/24, 695 01 Hodonín

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2022, č. j. 48/2017-150-STK3/36,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil správnost rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále též „správní orgán prvního stupně“ či „krajský úřad“), ze dne 30. 9. 2021, č. j. KUJI 81972/2021, sp. zn. ODSH 193/2014 Hrn. Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně rozhodl o neudělení oprávnění

žalobci k provozování stanice technické kontroly pro silniční motorová vozidla a přípojná vozidla kategorie L, M1, N1, O1, O2 a O3 a pro silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla kategorie M2, M3, N2, N3, O1, O2, O3 a O4 (dále jen „STK“), s tím, že by provozovna STK byla umístěna na pozemku parc. č. 3283, v k. ú. Velká Bíteš, sousedící s veřejně přístupnou pozemní komunikací silnicí č. III/3791, ulice Vlkovská, Velká Bíteš, a to z důvodu, že záměr žalobce nebyl v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu územního okresu Žďár nad Sázavou činností stanic technické kontroly podle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“) a § 16a odst. 1 a odst. 2 vyhláška Ministerstva dopravy č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel, ve znění účinném do 30. 7. 2017 (dále jen „Vyhláška“). S tímto hodnocením správního orgánu prvního stupně se žalovaný ztotožnil a neshledal tak důvodnými odvolací námitky žalobce.

2. Správní orgány takto rozhodovaly za situace, kdy předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 9. 2017, č. j. 48/2017-150-STK3/3, bylo zrušeno rozsudkem krajského soudu ze dne 6. 11. 2019, č. j. 29 A 278-2017-53, v němž krajský soud závázal žalovaného, aby podklady svého rozhodnutí doplnil o další podklady, zejména o podklad prokazující splnění povinností dotčeným provozovatelem STK dle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel a aby tak při rozhodování o žalobcově žádosti vycházel z kapacitních údajů týkajících se oprávněně provozovaných STK. Teprve pak bude možno učinit si úsudek o souladu či rozporu záměru žalobce provozovat STK se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností STK (§ 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel).
3. V návaznosti na to žalovaný vydal rozhodnutí č. j. 48/2017-150-STK3/20, kterým bylo rozhodnutí krajského úřadu zrušeno a věc vrácena krajskému úřadu k novému projednání. Následně vydal krajský úřad dne 17. 6. 2020 rozhodnutí č. j.: KUJI 56646/2020, sp. zn.: ODSH 183/2014 Hrn. (dále jen „rozhodnutí krajského úřadu 1“), kterým byla žádost žalobce o udělení oprávnění k provozování kombinované STK opět zamítnuta, a oprávnění k provozování STK žalobci uděleno nebylo, neboť jeho žádost provozovat kombinovanou STK nebyla v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností STK. K odvolání žalobce vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 28. 1. 2021, č. j.: 48/2017-150-STK3/24, kterým rozhodnutí krajského úřadu 1 zrušil a věc vrátil krajskému úřadu k novému projednání s tím, že vyhodnotil odvolání jako opodstatněné, a to v té části, kdy žalobce požadoval na krajském úřadě správní spis doplnit o doklady podle Přechodného ustanovení k části druhé stanovené v souladu s čl. V. zákonem č. 103/2004 Sb. kterým se mění zákon o drahách a dalších zákonů. Následně vydal krajský úřad dne 30. 9. 2021 citované rozhodnutí č.j. KUJI 81972/2021, kterým oprávnění k provozování kombinované STK žalobci neudělil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce, za použití obdobné argumentace jako v jím podaném odvolání, v žalobních námitkách zpochybňuje zejména procesní postup správního orgánu prvního stupně, který své rozhodnutí založil na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, a jeho závěry nemají oporu ve správním spise, přičemž se důkladně nevypořádal s žalobcem navrhovanými důkazy k doplnění skutkového stavu, ačkoliv je žalobce v průběhu správního řízení řádně navrhl. Ve vztahu k žalovanému pak žalobce namítá, že se dostatečně nevypořádal se všemi jeho

odvolacími námitkami, a pokud shledal rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za věcně správné, rovněž i on zatížil své rozhodnutí vadou nezákonnosti, neboť i toto rozhodnutí spočívá na nedostatečně zjištěném (tj. o žalobcem navrhované podklady doplněném) skutkovém stavu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě má i nadále za to, že správní orgány nijak nepochybily, a proto nesouhlasí s tvrzením žalobce, že by napadená rozhodnutí spočívala na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, resp. že by se správní orgány nevypořádaly s žalobcem vznesenými námitkami či důkazními návrhy. Žalovaný je proto toho názoru, že správní orgány plně reflektovaly závazný právní názor krajského soudu v rozsudku č. j. 29 A 278/2017-53, a proto nikterak nepochybily, jak setrvale tvrdí žalobce.
7. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného i nadále setrvává na své žalobní argumentaci, přičemž zdůrazňuje, že žalovaný nepřináší žádnou novou argumentaci. Žalobce tak opětovně konstatuje rozpor s požadavkem krajského soudu ohledně doplnění spisové dokumentace, jelikož komplexní dokumentace jednotlivých STK nebyla ze strany správních orgánů doložena. Žalovaný zároveň zaměňuje předložení dokumentace a založení ke správnímu spisu jako jeho součást. Žalobce v rámci správního řízení, a také v žalobě přesně specifikuje jaké listiny ve spisech jednotlivých STK absentují.

IV. Ústní jednání konané dne 26. 6. 2024

8. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých tvrzeních již dříve písemně uplatněných v žalobě, resp. ve vyjádření k žalobě a replice k vyjádření.

V. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
10. Ačkoliv žalobce v nyní projednávané žalobě výslovně nenamítá nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., svými žalobními námitkami brojí především proti způsobu, jakým se správní orgány vypořádaly s jím vznesenými námitkami či důkazními návrhy v průběhu správního řízení. Proto se krajský soud před meritorním posouzením věci v první řadě zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadených rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že by se jí soud musel zabývat z úřední povinnosti i nad rámec uplatněných žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz). Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom plyne, že kromě nicotnosti rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 2 s. ř. s. jsou krajské soudy povinny přihlížet také k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí (k tomu srov. např. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, dle kterého „*ustanovení § 76 odst. 1 SŘS upravuje postup soudu v případech, kdy soud může rozhodnutí zrušit i bez nařízení jednání – z toho lze dovodit jen to, že případy tam uvedené jsou důvodem ke zrušení správního rozhodnutí. Výslovně předpokládá postup z moci úřední – tj. bez návrhu – pouze v případě nicotnosti rozhodnutí, kterou lze vyslovit podle odst. 2 cit. ustanovení. Z povahy vady pak postup z moci úřední přichází v úvahu i u vad spočívajících v nepřezkoumatelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) SŘS, a to proto, že nepřezkoumatelnost brání zpravidla věcnému přezkumu a posouzení důvodnosti žalobních námitek.*“). Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho

přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí prostě nelze věcně přezkoumat.

11. Takové rozhodnutí by bylo nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost, která může nastat buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro již zmíněný nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). K tomu, aby rozhodnutí správního orgánu bylo považováno za přezkoumatelné, je mimo jiné nezbytné, aby z odůvodnění správního rozhodnutí jednoznačně vyplývalo, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Stejně tak z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé, přičemž takto formulované právní závěry musí být srozumitelné, vnitřně bezrozporné a nacházející oporu právě ve skutkových zjištěních a provedených důkazech. V opačném případě by se jednalo skutečně o rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky vylučující libovůli v rozhodovací činnosti správního orgánu. Problematikou řádného odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se opakovaně zabývala i judikatura Nejvyššího správního soudu, podle které je nezbytné, aby se správní orgán v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, vypořádal s námitkami účastníků řízení takovým způsobem, aby z odůvodnění jeho rozhodnutí bylo možno dovodit, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109), v opačném případě může své rozhodnutí zatížit nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. O takový případ se však u žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, ani u rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nejedná.
12. Jak již bylo uvedeno, žalobce svými žalobními námitkami brojí především proti způsobu, jakým se správní orgány vypořádaly s jím vznesenými námitkami a důkazními návrhy v průběhu správního řízení. Krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje. Pokud jde o povinnost odvolacího správního orgánu vypořádat se s odvolacími námitkami, krajský soud předeseílá, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-92). To v první řadě znamená, že případné nedostatky v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí může napravit druhostupňový orgán. V druhé řadě z tohoto pravidla plyne, že druhostupňový orgán nemusí slepě opakovat argumentaci správního orgánu prvního stupně, jestliže se s ní ztotožní. Jestliže tedy odvolací námitky korespondují s námitkami, které účastník řízení uplatňoval již v prvostupňovém řízení, a správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl důvody, proč těmto námitkám nepřisvědčil, nelze považovat odpovídající odvolací námitky za nevypořádané, jestliže se odvolací orgán s hodnocením prvostupňového orgánu ztotožnil.
13. Uvedené situace nastaly i v nyní projednávané věci, a to primárně z toho důvodu, že se procesně ocitla v pomyslném „II. kole“, jelikož předchozí rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno citovaným rozsudkem krajského soudu, na což navázalo zrušující rozhodnutí žalovaného ve vztahu k rozhodnutí krajského úřadu. Nadto je třeba zdůraznit, že toto procesní kolečko mezi správními orgány nastalo následně i podruhé, neboť nové rozhodnutí krajského úřadu bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 1. 2021 zase zrušeno. Důvodem tohoto opětovného zrušení byla skutečnost, že krajský úřad se beze zbytku a v plném rozsahu nevypořádal s vyjádřeními žalobce k podkladům před vydáním rozhodnutí

krajského úřadu, a to konkrétně se skutečností, že žalobce požadoval na krajském úřadě správní spis doplnit o konkrétní doklady. Uvedené skutečnosti tak dle krajského soudu zcela zřetelně dokreslují hloubku a důkladnost postupu správních orgánů při vypořádání žalobcem předestřených odvolacích námitek. Tomu odpovídá i charakter odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, dán především použitím odkazů na předchozí rozhodnutí, jakož i zohlednění závazného právního názoru krajského soudu, jenž dle krajského soudu nelze v žádném případě považovat za nedostatečný, resp. nepřezkoumatelný způsob vypořádání se s odvolacími námitkami žalobce, obzvláště za situace, která nastala i v nyní projednávaném případě, kdy se odvolací námitky argumentačně shodují s námitkami uplatněnými již v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně. Napadené rozhodnutí žalovaného ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím tak poskytuje jasný obraz o tom, z jakého důvodu považuje žalovaný odvolací námitky za nedůvodné, jaký skutkový stav vzal za prokázaný, jak interpretoval právní úpravu a jak ji aplikoval na posuzovanou věc. Na rozdíl od žalobce je tak krajský soud toho názoru, že se žalovaný dostatečně a srozumitelně vypořádal se všemi jím uplatněnými odvolacími námitkami, a to v míře odpovídající jejich relevanci pro podstatu projednávané věci, a není tak zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti.

14. Pokud jde o obsah meritorních žalobních námitek a tedy i podstatu nyní projednávané věci, její vymezení do značné míry předurčuje žalobcem použité argumentační schéma, které ve svém důsledku představuje pouze toliko pokračující polemiku primárně s procesním postupem správního orgánu prvního stupně, dodatečně v žalobě doplněnou i o kritiku procesního postupu žalovaného, to vše v korelaci s existujícím závazným právním názorem krajského soudu. S touto námitkou se již nicméně krajský soud vypořádal výše. Přesto však přistoupil i k posouzení věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, tj. z hlediska zákonnosti jím aprobovaného právního názoru správního orgánu prvního stupně. Krajský soud tak činí především z toho důvodu, že ze všech „procesních“ námitek žalobce zřetelně vyplývá nesouhlas s tímto právním závěrem, resp. se způsobem, jakým k němu správní orgán prvního stupně dospěl. Jinými slovy, krajský soud opětovně přistoupil k posouzení otázky, zda měl prvostupňový správní orgán a poté žalovaný pro rozhodnutí o žádosti žalobce dostatek podkladů a zda jejich závěr o neudělení oprávnění žalobci k provozování STK z důvodu, že tento záměr žalobce nebyl v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu územního okresu Žďár nad Sázavou činnostmi stanic technické kontroly podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel a § 16a odst. 1 a odst. 2 Vyhlášky, byl v souladu se zákonem. Za situace, kdy je zákonem limitován počet STK a z úřední činnosti (viz zejména zjištění v rámci řízení vedeném kupříkladu pod sp. zn. 62 A 131/2016 či pod sp. zn. 29 A 278/2017-53) je krajskému soudu známo, že k „obměně“ STK téměř nedochází, se krajskému soudu jeví požadavek žalobce na založení podkladů prokazujících splnění podmínek dle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel jako legitimní. Nebylo-li by totiž prokázáno, že „výchozí“ údaje týkající se provozovaných STK zahrnují pouze takové STK, jejichž provozovatelé nepozbyli oprávnění k provozování STK (§ 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel), zde konkrétně, že v tabulce zahrnuté provozované STK pro osobní i užitkové automobily v Kraji Vysočina, resp. na území okresu Žďár nad Sázavou nepozbyla oprávnění k provozování STK, nemohly by takové „výchozí“ údaje obstát.
15. Vzhledem ke skutečnosti, že touto otázkou se krajský soud podrobně zabýval již v předchozím rozsudku, v nynějším případě se krajský soud (s odkazem na odůvodnění předchozího rozsudku) bude primárně soustředit na hodnocení toho, zda správní orgány dostatečným způsobem reflektovaly závazný právní názor krajského soudu. Konkrétně tedy

zda splnily z něj vyplývající požadavek na doplnění podkladů prokazujících splnění povinností dotčeným provozovatelem STK dle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel a aby tak při rozhodování o žalobcově žádosti vycházel z kapacitních údajů týkajících se oprávněně provozovaných STK. Teprve pak totiž bylo možno učinit si onen úsudek o souladu či rozporu záměru žalobce provozovat STK se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností STK (§ 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel). Jak krajský soud konstatoval v předchozím rozsudku, „*nesplní-li provozovatel na základě sdělených údajů a předložených dokladů podmínky stanovené tímto zákonem pro udělení oprávnění k provozování STK nebo stanice měření emisí, zahájí okresní úřad neprodleně řízení o odnětí oprávnění k provozování STK nebo stanice měření emisí. Zákon nabyt účinnosti dne 01. 07. 2001. Podle § 80 odst. 2 písm. n) zákona vede registr STK ministerstvo, byť o udělení, změně a odnětí oprávnění k provozování STK podle § 80 odst. 3 písm. a) zákona s účinností od 01. 01. 2003 rozhoduje KÚ; do 31. 12. 2002 to byl okresní úřad. Po uplynutí jednorroční lhůty ode dne nabytí účinnosti zákona tedy mohla u tehdy provozovaných STK nastat situace, kdy provozovatel STK nesdělil příslušnému okresnímu úřadu údaje a nedoložil doklady vyžadované pro udělení oprávnění k provozování STK (tedy nevyvinul ve vztahu k příslušnému správnímu orgánu alespoň minimální procesní aktivitu předpokládanou § 89 odst. 2 zákona). V takovém případě po uplynutí jednorroční lhůty provozovatel pozbyl oprávnění k provozování STK*“.

16. Krajský soud je toho názoru, že správní orgány tento požadavek splnily, a proto neshledává žalobní námitky za důvodné. Z předloženého správního spisu vyplývá, že krajský úřad doplnil spis o příslušné písemnosti, které se týkají předmětných STK, a to konkrétně: STK 37.33 - písemnosti začínající písemností označenou C1 - 97 (č. 1. 1 až 98); STK 37.24 - písemnosti začínající písemností označenou B1 - 49, (č. 1. až 49); a STK 37.06 - písemnosti začínající písemností označenou A1 - 78, (č. 1. 1 až 78). Krajský úřad tak výslovně činil v návaznosti na § 89 odst. 2 zákona a Přechodné ustanovení k části druhé, které bylo stanoveno čl. V zákonem č. 103/2004 Sb., kterým se s účinností od 1. 5. 2004 mění zákon o drahách a dalších zákonů („*Provozovatel STK, který provozuje STK na základě platného oprávnění k provozování a osvědčení k zahájení provozování STK, je povinen nejpozději do dvou let od účinnosti tohoto zákona doložit krajskému úřadu doklady vyžadované pro vydání osvědčení k zahájení provozování STK. Nesplní-li provozovatel tuto povinnost, pozbude dosavadní oprávnění platnosti uplynutím posledního dne lhůty stanovené pro doložení dokladů krajskému úřadu*“). Krajský soud tak má za to, že tímto postupem byl splněn onen dílčí požadavek, aby v rámci výpočtu dle zvolené metodiky byly zároveň zohledněny i ty STK, které ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nebyly provozovány, přestože od vydání oprávnění k jejich provozování bez zjevného důvodu uplynula již nepřiměřeně dlouhá doba a lhůta k zahájení provozu STK byla prodlužována, neboť základě doplněných podkladů již krajský úřad i žalovaný rozptýlili ony pochybnosti o tom, že některým z výše uvedených provozoven STK v okrese Žďár nad Sázavou zaniklo oprávnění k jejímu provozování, což by nepochybně ovlivnilo stanovené výpočty kapacity pokrytí území okresu Žďár nad Sázavou činností STK, a to právě v kontrapozici s předchozím postupem, kdy správní orgány pouze konstatovaly, že provozovatelé STK nepozbyli oprávnění k jejímu provozování, aniž by tuto skutečnost měli jakkoliv ve správním spise doloženou a tedy za prokázanou.
17. Pokud jde o dílčí námitky žalobce, v nichž poukazuje na nesprávný procesní postup správních orgánů pokud jde o nakládání s těmito podklady a zařazení je do správního spisu (dle žalobce je nutné rozlišovat, zda se jednalo o předložení dokumentace či o založení ke správnímu spisu jako jeho součást), krajský soud tuto argumentaci nepovažuje za relevantní, ani příliš racionální. Krajský soud totiž za podstatnou pro ochranu procesních práv žalobce

jako účastníka řízení považuje tu skutečnost, že žalobce měl opakovaně příležitost se s těmito podklady seznámit (v rámci nahlížení do spisu i na základě výzvy k vyjádření se k podkladům rozhodnutí), a tudíž rozhodnutí správního orgánu nelze z pohledu žalobce považovat za zcela překvapivé, resp. vycházející z podkladů (listin) nenacházející se ve správním spise, což by bylo důvodem pro zrušení takového rozhodnutí pro jeho nezákonnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

18. Na rozdíl od předchozího řízení vedeného pod sp. zn. 29 A 278/2017 tak lze dle krajského soudu již mít postaveno najisto, že počty STK (a navazující údaje o jejich teoretických kapacitách), ze kterých vycházel žalovaný i správní orgán prvního stupně, již odpovídají skutečnosti, neboť zánik oprávnění k provozování STK dle § 89 odst. 2 zákona o podmínkách provozu vozidel i u jediné ze sledovaných STK může tato čísla významně zkreslovat a tedy vypočet, byť na základě správné metodiky, činit nesprávným.
19. V návaznosti na to tak krajský soud uzavírá, že právní závěr správních orgánů o rozporu záměru žalobce provozovat STK se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi STK (§ 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu vozidel) je založena na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, a proto jej lze považovat za správný, přesvědčivě zdůvodněný a souladný s požadavky příslušné právní úpravy.

VI. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
21. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. června 2024

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu